ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ ἁπλότης τοῦ ναυάρχου Κουντουριώτη. Ἕνα τιμητικὸ γεῦμα. Ἄχ αὐτὲς ἡ προσφωνήσεις σας!... Ἕνα ἄγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ κ. Βενιζέλου. Πῶς λογεμάχησε μὲ τὸν Κλεμανσώ. Ἐτοιμοι νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια! Ὁ Τίγρις μαίνεται. Ἡ συμφιλίωσις. Ἡ εὐθύτης τοῦ Ὄθωνος. Ὁ εἰρηνοδίκης Ἀγρινίου κι' ὁ Γρίβας Γαρδικιώτης.

ἔνδοξος ναύαρχος κ. Παῦλος Κουντουριώτης εἶνε, ὅπως ξέρετε, ἄνθρωπος πολὺ ἁπλός. Δὲν τοῦ ἀρέσουν καθόλου ἡ ἐπιδείξεις, ἡ τιμὲς καὶ ἡ φασαρίες.

Ὅταν ἔγινε ἡ ναυμαχία τῆς Ἕλλης, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στόλου μας θέλησαν νὰ τοῦ κάμουν ἕνα τιμητικὸ τραπέζι.

Ὁ Κουντουριώτης, ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτό, φώναξε στενοχωρημένος :

—Τί τὰ θέλετε αὐτά ;

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπέμειναν, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση καὶ νὰ δεχθῆ τὸ γεῦμα.

Ἐπάνω στὸ φαΐ, σηκώθηκε ὁ ἀντιναύαρχος καὶ τὸν προσεφώνησε.

Ὁ Κουντουριώτης πάλι στενοχωρήθηκε.

—Τί, καὶ λόγους θὰ βγάλουμε τώρα !... ψιθύρισε.

Κατάλαβε ὅμως ὅτι μιὰ ποὺ τὸν προσφωνήσανε, ἔπρεπε νὰ ἀντιφωνήση κι' αὐτός.

Ὁ Κουντουριώτης ὅμως δὲν εἶνε ρήτορας. Εἶνε ἄνθρωπος τῶν ἔργων, τῆς νίκης καὶ ὄχι τῶν λόγων. Τέλος πάντων, μὲ χίλια βάσανα, ἔβγαλε πέρα τὴν ἀντιφώνησί του, καὶ ὅταν ἐτελείωσε, κάθησε κάτω ἀνακουφισμένος, σὰν νὰ τελείωσε καμμιὰ βαρειὰ καὶ ὑψιστη δουλειά, καὶ σφογγίζοντας τὸν ἄφθονο ἱδρῶτα του, εἶπε :

—Μωρέ, αὐτὴ ἦταν ναυμαχία, κι' ὄχι ἡ ἄλλη !...

* * *

Μιὰ φορὰ ὁ Βενιζέλος λίγο ἔλειψε...νὰ πιαστῆ στὰ χέρια μὲ τὸν φίλο του καὶ φίλο μας Κλεμανσώ, ὅταν ὁ «Τίγρης» ἦταν πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας κι' ὁ Βενιζέλος πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος. Νὰ πῶς ὁ ἴδιος ὁ Βενιζέλος διηγεῖται τὸ ἐπεισόδιο αὐτό :

—Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1917, ὅταν ἐσχημάτισε τὴν κυβέρνησί του ὁ Κλεμανσώ, μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ Παινλεβέ, κίνησα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ πῆγα στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ τοῦ ζητήσω τὴ συνδρομή του εἰς οἰκονομικὰ μέσα καὶ ἰδίως εἰς ὑλικὰ πολέμου, γιὰ νὰ συμπληρώσω τη γενικὴ ἐπιστράτευσι τῆς Ἑλλάδος. Συνοδευόμενος λοιπὸν ἀπὸ τὸν πρεσβευτή μας στὸ Παρίσι κ. Ρωμάνο, ἐπισκέφθηκα τὸν Κλεμανσώ, στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρῶτες συζητήσεις, τοῦ ἐξήγησα τί ἐνισχύσεις μᾶς χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ ἐπιστρατευθοῦμε καὶ ἡμεῖς. Ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήση σ' αὐτὸ ὁ Κλεμανσώ, τὸν εἶδα νὰ πετιέται ἀπάνω καὶ νὰ μοῦ φωνάζη :

»—Τολμᾶτε νὰ μοῦ ζητᾶτε βοήθεια, ἀφοῦ πέρυσι ἀκόμα μοῦ σκοτώσατε τοὺς ναῦτες μου στὴν Ἀθήνα !...

»Ἐγὼ ἔμεινα κατάπληκτος. Δὲν ἐπίστευα στ' αὐτιά μου. Ἔξαφνα μὲ πῆρε καὶ μένα ὁ θυμὸς καὶ τοῦ φώναξα κι' ἔξαψη :

»—Καὶ πῶς τολμᾶτε νὰ ζητᾶτε εὐθύνες γιὰ ὅλα αὐτά, ἀπὸ ἐμένα, τοῦ ὁποίου οἱ φίλοι ὑπέστησαν συγχρόνως μὲ τοὺς ναῦτες σας καὶ ἐξ αἰτίας τῶν κακῶν ἐνεργειῶν τῆς χώρας σας, τὴν ἰδίαν ἐπίθεσιν, καὶ πληγωθήκανε καὶ σκοτώθηκαν !... Μοῦ προξενοῦν κατάληξι, κύριε πρόεδρε, τὰ λόγια ποὺ εἴπατε !...

»Τὰ λόγια αὐτὰ ἄναψαν περισσότερο τὸν Κλεμανσώ. Καὶ ἡ σκηνὴ πῆρε μιὰ ἀνησυχαστικὴ τροπή. Ὁ Κλεμανσὼ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα, διευθυνόμενος πρὸς ἐμέ, καὶ ἐγὼ πάλι σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κάθισμά μου καὶ διευθυνόμουν πρὸς αὐτόν, φωνάζοντας. Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ τόσον ἐξερεθισμένοι, ὥστε φοβοῦμαι ὅτι ἀσφαλῶς θὰ φτάναμε καὶ στὰ χέρια ἴσως, ἂν ὁ κ. Ρωμάνος δὲν ἔτρεχε νὰ συγχρατήση τὸν Κλεμανσὼ καὶ ὁ παρευρισκόμενος γραμματεὺς τοῦ Κλεμανσὼ δὲν παρενέβαινε, γιὰ νὰ συγκρατήση ἐμένα. Ἔτσι χωριστήκαμε, χωρὶς σχεδὸν ν' ἀποχαιρετισθοῦμε. Τὸ βράδυ ὅμως τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Κλεμανσὼ μοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο μοῦ ἔγραφε ὅτι ἀναγνωρίζει τὸ ἄδικό του καὶ μοῦ ἀνεκοίνωνε συγχρόνως ὅτι «ἔδωσε στὶς ἀρμόδιες ὑπηρεσίες ἐντολὴ νὰ μᾶς παράσχουν τὰς βοηθείας, τῶν ὁποίων εἴχαμεν ἀνάγκην».

»—Κι' ἀπὸ τότε, ἐπιλέγει ὁ Βενιζέλος, τὰ....ἐφτιάξαμε !...

* * *

Ὅταν ἦταν βασιλεὺς ὁ Ὄθων, ὁ στρατηγὸς Γαρδικιώτης Γρίβας ἦτανε πανίσχυρος καὶ στὸν στρατὸ καὶ στὴν πολιτική. Γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὅλοι οἱ πατριῶτες του, οἱ Αἰτωλοακαρνᾶνες, ὅταν θέλανε τίποτα, ἔγραφαν σ' αὐτόν. Τὰ περισσότερα γράμματα, ποὺ λάβαινε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Γαρδικιώτης, ἦσαν σχετικὰ μὲ τὸν εἰρηνοδίκη Ἀγρινίου, τοῦ ὁποίου οἱ Ἀγρινιῶτες ζητοῦσαν καὶ ἀπαιτοῦσαν τὴ μετάθεσί του.

Γυρίζει λοιπὸν μιὰ μέρα καὶ ὁ Γαρδικιώτης Γρίβας καὶ λέει στὸν γραμματέα του, τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Βασιλειάδη :

—Αὐτοὶ οἱ πατριῶτες μου ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει νὰ τοὺς μεταθέσω τὸν εἰρηνοδίκη. Σίγουρα ὁ εἰρηνοδίκης αὐτὸς θὰ εἶνε κανένας εὐσυνείδητος ἰπτάλληλος, γιὰ νὰ μὴ τὸν θέλουν καὶ νὰ τὰ ἔχουν ἔτσι ἐναντίον του. Γράψε, λοιπόν, μιὰ ἐπιστολὴ στὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης Γιώργη Ράλλη καὶ παρακάλεσέ τον, ἀπὸ μέρος μου, νὰ τὸν μεταθέση, κι' ἀργότερα θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ τὸν ἱκανοποιήσω καλύτερα...

Καὶ ὁ Βασιλειάδης ἔγραψε ἀμέσως τὴν ἑξῆς ἐπιστολή, ὅπως τοῦ τὴν ὑπηγόρευσε ὁ Γρίβας :

«Ἀδερφὲ Γιώργη.

Μ' ἐξαλίσαν μὲ τὰ γράμματα πολλοὶ φίλοι μου, ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο. Θέλουν νὰ διώξω τὸν εἰρηνοδίκη... Τὸν ἄνθρωπο οὔτε τὸν ξέρω, οὔτε φίλο τὸν ἔχω. Μοῦ φορτώθηκαν οἱ δικοί μου νὰ τὸν διώξω. Μὲ κάθε ταχυδρομεῖο λαβαίνω δυὸ καὶ τρία γράμματα γι' αὐτόν. Κάμε μου λοιπὸν τὴ χάρι νὰ τὸν μεταθέσης, σὲ καλύτερο ὅμως Εἰρηνοδικεῖο, γιὰ νὰ μὴ μοῦ ἀναθεματίζη τὸν πατέρα, καὶ ἀργότερα θὰ φροντίσω γιὰ τὴν προαγωγή του.

Στρατηγὸς κλπ.».

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἔκαμε ἀμέσως τὸ διάταγμα τῆς μεταθέσεως καὶ τὸ ἀπέβαλλε στὸν βασιλέα Ὄθωνα. Ἀλλὰ ὁ τίμιος καὶ πατριωτικὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς τὸ ἀπέρριψεν, ὡς «ἄδικον», γιατί, καθὼς ἔπεσε στὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης :

—Ἡ ἰδιαίτερες πληροφορίες μου εἶνε πολὺ εὐνοϊκὲς γιὰ τὸν εὐσυνείδητον αὐτὸν εἰρηνοδίκην !....

* * *

Ὅταν οἱ ἀξιωματικοὶ ἔσπασαν τὰ γραφεῖα καὶ τὰ τυπογραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως», θυμωθέντες γιὰ ὅσες ἀλήθειες τοὺς ἔγραφε, ὁ Γαβριηλίδης ἔλειπε στὴν Εὐρώπη, διηύθυνε δὲ τότε τὴν «Ἀκρόπολι» ὁ Ρέπουλης. Ὅταν ὁ Ρέπουλης ἔμαθε τὴν καταστροφὴ καὶ πῆγε στὴν «Ἀκρόπολι» καὶ τὰ εἶδε ὅλα ἄνω-κάτω, σπασμένα καὶ σχισμένα, εἶπε :

—Καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀκόμη, ποὺ ἐσώρευσαν, θὰ καθήσωμεν, ἀλλὰ δὲν θὰ κλαύσωμεν, ὅπως ὁ Ἱερεμίας. Θὰ τοὺς τὰ ξαναποῦμε, ναί, θὰ τοὺς τὰ ξαναποῦμε, καὶ θὰ τοὺς τὰ κατανίσωμε καὶ δὲν θὰ παύσωμεν λέγοντες, ὡς νὰ τοὺς μποῦνε στὸ κεφάλι !...

Κάθησε κατόπιν σ' ἕνα τσακισμένο γραφεῖο, πῆρε τὴν πέννα, ζήτησε ἕνα καλαμάρι καὶ ἔγραψε τὸ περίφημο ἐκεῖνο ἄρθρο, «Μετὰ τὴν καταστροφή».

Ὅταν δὲ τηλεγραφήθηκε στὸν Γαβριηλίδη, στὸ Λονδῖνο, ἡ καταστροφὴ τῆς «Ἀκροπόλεως» καὶ τοῦ σπιτιοῦ του, αὐτὸς ἀπάντησε μὲ τὸ ἑξῆς λακωνικὸ τηλεγράφημα :

«Ἔχει ὁ Θεός !»....

* * *

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1928 οἱ ἐφημερίδες ἐζήτησαν τὶς γνῶμες τῶν διαφόρων «ἐξεχόντων» στὴν πολιτική, τὴν διανόησι, τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπιστῆμες Ἑλλήνων, περὶ τοῦ πῶς κρίνουν τὸ ἔτος ποὺ πέρασε.

Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἐξέχοντας», λοιπόν, εἶπε τὸ μακρὺ καὶ τὸ κοντό του. Μόνο ὁ σιμπαθέστατος Μπαμπαταχαράλαμπος Βοζίκης, ὁ σημερινὸς πρόεδρος τῆς Βουλῆς, εἶπε τὰ ἑξῆς ὡραῖα :

—Τὸ 1928 φεῦγον, μᾶς ἀφήνει τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιόν του, τὸ ὁποῖον μᾶς εἶνε πλέον....ἄχρηστο !...

ἐρυθριάσας, ἄφησα τὸν Βύρωνα μ' ὀδύνην.
Εἰς τοῦ γεννάδα τὴν μορφὴν ἡ ἔκπληξις ἐφάνη :
Φεῦ ! ἔδλεπε τὴν Βύρωνος, ἀντὶ τοῦ Δηληγιάννη
νομοθεσίαν. Ἔπαρχος ν' ἀναγινώσκη ἔπη !
Καὶ ὁ γραφίσκος ἔκτοτε κατώτερον μὲ βλέπει.

Γρήγορα ὅμως ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος παράτησε τὴ δημοσία θέσι, ἐγύρισε στὴν ἀγαπημένη του Ἀθήνα καὶ ζοῦσε σὰν ἀληθινὸς ποιητής, μὲ τὴ Μοῦσα του καὶ μὲ τὸν «ἐρατεινό» του — ὅπως ὠνόμαζε τὸν καφέ. Ἄλλωστε τὰ βιβλία του μοσχοπουλιόνταν. Ἡ ἔκδοσις τῶν «Ἁπάντων» του ἦταν «φιλολογικὸν γεγονός, ἄνευ προηγουμένου», γράφει ὁ κ. Ἰω. Δαμβέργης. Τὰ βιβλία του γίνονταν ἀνάρπαστα ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον. Οἱ θαυμασταί του ἐλήφωναν ὅσα ἤθελε καθένας. Ὁ Κωνστ. Ζάππας, γιὰ ἕνα ἀντίτυπο, ἐμέτρησε στὸν ποιητὴ 10.000 χρυσὰ τράγκα, δηλαδὴ 80.000 σημερινὲς δραχμές ! Κι' ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν καταδεχότανε πειὰ τὸ ἐμισθάριον τῆς Ψωρακώσταινας». Ἔπαιρνε καὶ σκορποῦσε τὸ χρυσάφι μὲ τὰ δυό του χέρια. Τέτοια δόξα, τέτοια κέρδη, δὲν τὰ εἶδε ποτὲ κανένας ἄλλος ποιητὴς στὴν Ἑλλάδα !...